

Geometria literelor

Marinela Preoteasa

Încă din 1979, odată cu poemul „Cifrele au început să vibreze”, publicat în “Năzuințe”, nr. 26-27, 1980, pe cerul poeziei românești a răsărit o stea: Florentin Smarandache. De atunci, părintele paradoxismului își trădează sensibilitatea și se lasă descoperit ca poet.

„Culegere de exerciții poetice”, de Florentin Smarandache, poate fi considerat volumul de debut, dacă ținem cont că a apărut în 1982, în Maroc, ediție în limba franceză, la Editions El Kitab, Fès, Maroc, iar în limba română a apărut la Editura Aius, Craiova, 2000.

Florentin Smarandache, ca un zeu al cifrelor și al geometriei, își permite să-și încarce buzunarele nicidecum cu bani, cu galbeni, cu bijuterii, ca un bogătaș pământean, ci el folosește cât vrea și cum vrea cifrele și figurile geometrice, adevărata bogăție care stă la baza existenței din toate timpurile, într-un mod inedit, altfel decât ceilalți mari poeți.

Deja din 1979, când Florentin Smarandache absolvea Facultatea de matematică-informatică, ca șef de promoție, se exprima sigur pe sine, dezinvolt, datorită tinereții, dar mai ales datorită talentului său literar, de viitor mare scriitor, astfel poetul este surprins destăinuindu-se cititorului: "mi-am încărcat buzunarele / cu cifre și pătrate / și am vâslit hoinar / pe străzi". El zeul-om, poetul, vâslește pe străzi, mulțimea oamenilor formează o mare de inimi, de ochi, de sentimente,

dar poetul, cârmaci priceput, o măsoară în lung și-n lat, conștient de comoara din buzunare, le dăruiește din comoara sa celor din apropiere. Măsura darului se întoarce în cifre, efortul e măsurat de omul simplu, așa a decis zeul-om: că numai pe drumul poeziei poate să facă darurile potrivite acestei mări de oameni, acestei mulțimi, cititorilor: „aruncam cu cercuri și triunghiuri / în mulțime și ele rezonau / cu cifre am pavat șoseaua iar / sub pașii mei / au început să vibreze (...) / s-au convertit în litere / și am descins pe / drumul poeziei” (*Cifrele au început să vibreze* / 1979, “Năzuințe”, nr. 26-27, 1980)

Dacă aruncăm încă o privire la poem, și după ce-l citim, constatăm că fiecare cuvânt este exact la locul lui, cu o precizie de chirurg, se învecinează exact cu acele cuvinte care îl ajută să formeze un întreg frumos și dăinuitor.

Aceleași observații se pot face despre fiecare poem în parte. La Florentin Smarandache, lumina este cea care naște, “Lumina își ridică / poalele în brâu”, iar de foarte departe, din adâncul sufletului, găsește nașterea ca fiind motivul despărțirilor de mai târziu, inedit mod de a explica divorțurile celor care s-au căsătorit din dragoste, astfel: “și simt încet cum despărțirile / ne risipesc”, atunci : “Când un copil aleargă de-iese sufletul / prin urechi” și reușește “la un capăt de cărare” să mențină armonia cuplului, dar rece, “la răcoare”, parcă într-un loc străin și sălbatic : “La un capăt de cărare / o cabană oprește / în răcoare” (*Naștere*).

Versuri ca: “Îmbobocește / grădinița din vale / de copii atâția / Și noi fântâni săpăm / pentru lumină” (*Noi fântâni săpăm...*); “timpul deschide / fereastra unei clipe / și se uită

la mine” sau “Fuge năprasnic / pe tălpile mele / cărarea” (...) “Dar gonesc, gonesc / să prind de mână / timpul” umplu de bucurie pe cititor, veșnic căutător de frumos.

Florentin Smarandache și în tristețe e poet, e înger care suferă: “Aș dori să zbor / și aripile de ceară se topesc în soare”, dar e optimist, e un luptător cu încredere în el însuși dar și în soartă.

Sintagme poetice inedite țin cititorul încordat de curiozitate și de plăcerea scriiturii, până la sfârșitul volumului, astfel cititorul reușește să descopere un poet care-l înțelege și care are suferințe și împliniri asemănătoare, care îl învață cum să se ridice atunci când cade și cum să zboare atunci când simte că picioarele devin din plumb și vor să-i pedepsească pornirile omenești.

Florentin Smarandache este poetul care reușește să-și prindă cititorul în mrejele versurilor sale, iar acesta ca și cum ar fi primit un trofeu, se va bucura pentru fiecare vers și pentru fiecare sintagmă poetică.

Volumul *Culegere de exerciții poetice* îl recomandă pe Florentin Smarandache ca poet valoros, cu un vocabular bogat, un poet care are foarte multe de spus semenilor săi, prin versuri de foarte bună calitate, inedite. Ca un ambasador neobosit, ca un înger care păzește ceea ce este bun în țara asta, România, neobosit însemnează valorile prin cuvinte care devin: păsări, cărări, cântece, zboruri, mâncare pentru flă-mânzi și fericire pentru îndrăgostiții de pretutindeni.

Scrisul este hotelul în care se odihnește cel mai bine Florentin Smarandache ; și își sfătuiește prietenii să facă la fel.